

3de zondag advent jaar C

Luc 3, 10-18

Ik zou willen beginnen met een korte verhaaltje, een sprookje. Er was eens een prins die in een schitterend kasteel woonde. Op zekere dag klopte een kleine jongen aan met de vraag of hij het kasteel eens mocht bezoeken. De prins vond het goed, “maar”, zo zei hij: “ik geef u een opdracht mee”. De prins doopte een koffielepeltje in een pot olie en zei: “Ziet ge die 2 druppels olie onderaan het lepeltje hangen? Ge moogt het hele kasteel doorlopen, maar die twee druppeltjes moogt ge zeker niet verliezen”. De jongen ging op pad. Toen hij na zijn tocht door het kasteel terug voor de prins stond vroeg deze wat hij gezien had. Ietwat verlegen zei de jongen dat hij eigenlijk niets gezien had omdat hij voortdurend naar het lepeltje gekeken had om te voorkomen dat die twee druppels olie er zouden afvallen.

Daarop stuurde de prins hem terug op weg met dezelfde opdracht. Nu keek de jongen flink rond. Hij bewonderde de Perzische tapijten, het antieke porselein, het schitterende zilverwerk, de kristallen luchters, met majestueuze vertrekken enz. Maar toen hij terug bij de prins kwam waren de druppels olie natuurlijk verdwenen.

De jongen was beschaamd en de prins zei ontgoocheld: “Het enige wat ik u kon geven en gevraagd heb liet ge nog verloren gaan. Ge moogt al het wonderlijke in de wereld bekijken en ervan genieten, maar ge moogt nooit die twee druppels olie verliezen.”

Het verhaaltje zegt niet wat die twee druppels olie dan wel zijn: dat kan iedereen zelf invullen. Maar vanuit de lezingen van deze zondag zouden we er 2 dingen bij kunnen noemen.

“Sion, jubel van vreugde, juich, Israël, verheug u en wees blij Jeruzalem, met heel uw hart!” Met die woorden begon de 1ste lezing uit de profeet Sefanja. Zou dat niet één druppeltje olie kunnen zijn die een christen nooit mag verliezen: de vreugde? En dan wordt niet de goedkope lol bedoeld, maar een heel diepe vreugde vanuit het besef dat een christen nooit alleen is. In hoeverre lukt het ons om daar, doorheen het jaar en ons leven, oog voor te hebben? God die ons tegemoet komt in het wonder van de natuur, de liefde tussen mensen, de genegenheid die we ontvangen enz. Alle goedheid die we zo maar onverdiend krijgen. “Wees blij”, zegt Sefanja, “vrees niet: God is nabij”.

Die vreugde, waar het over gaat, is zeker geen vanzelfsprekend bezit: we zouden zo een hoop dingen kunnen opnoemen die er ons vanaf houden: lusteloosheid, droefheid, pessimisme, geweld, armoede, onmacht, verlies enz. Hoe houdt ge in die omstandigheden dan een stukje innerlijke vreugde? Door de hoop. Een christen zou altijd, bij alles moeten kunnen blijven zeggen: “En toch”. Misschien wel juist als het ons niet voor de wind gaat, hebben we de hoop en het stukje vreugde wat daaruit voortkomt nog meer nodig dan anders.

De tweede druppel wordt ons aangereikt door Johannes de Doper in het Evangelie en dat is kort gezegd: solidariteit. Delen met wie niets heeft, tevreden en dankbaar zijn met wat we hebben i.p.v. steeds te trachten naar wat we niet hebben, proberen iedere dag iets te verbeteren aan uzelf en daardoor ook in de wereld.

Is dat moeilijk? Ik eindig zoals ik begonnen ben: met een verhaaltje. Een jonge man wilde een berg beklimmen in het Himalaya-gebied. Aan de voet van de berg was een boer rijst aan het planten. “Wat zijt ge van plan?”, vroeg de boer. “Ik wil die berg beklimmen”, zei de jonge man. “Vergeet het maar”, zei de boer, “Dat haalt ge nooit”. “Toch wel”, zei de jonge man, “mijn hart is namelijk al boven.”

De vreugde bewaren in uw leven en die telkens uitdragen naar anderen is niet zo moeilijk als uw hart al bij Kerstmis is. Amen.

Johan Goris, pastoor